

Expunere de motive

Promovat în regim de urgență în ultima perioadă de existență a guvernării PSD, proiectul privind **înființarea Institutului Revoluției române din decembrie 1989** a devenit Legea nr.556, din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial, nr.1194, din 14 decembrie 2004.

Prin Legea 556, din 7 decembrie 2004, Institutul Revoluției române din decembrie 1989 este definită drept „instituție publică de interes național, cu personalitate juridică”, activitatea vizată a se desfășura sub egida sa urmând să se realizeze prin exercitarea a trei tipuri de atribuții definitorii, și anume :

1. în domeniul documentării ;
2. în domeniul cercetării ;
3. în domeniul comunicării.

Totul ar urma să fie subsumat scopului stipulat în art.2 al legii : „Institutul are ca obiect de activitate analiza științifică a premiselor, desfășurării și efectelor – în plan politic, economic, social – ale Revoluției române din decembrie 1989, în scopul realizării unei imagini documentate, obiective și cuprinzătoare asupra acestui eveniment a țării noastre.”

Principalul motiv pentru care găsim de cuviință să propunem abrogarea Legii de înființare a Institutului Revoluției române din decembrie 1989, este contradicția flagrantă dintre scopurile mai sus arătate ale cercetărilor ce ar urma să se desfășoare sub egida Institutului și prevederile exprese ale Legii nr.16, din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial nr. 71, din 9 aprilie 1996, a Arhivelor Naționale, unde, la cap.4, art.20 se stipulează următoarele : „Documentele care fac parte din Fondul Arhivistic Național al României pot fi consultate, la cerere, de către cetățeni români și străini, **după 30 de ani de la crearea lor**” (sublinierea noastră).

Cum rezultă din paragraful abia invocat din Legea Arhivelor Naționale, se stipulează care este intervalul de timp ce trebuie să treacă de la crearea unor documente și până la punerea lor la dispoziția cercetării. În cazul nostru, Revoluția din decembrie '89 nu se încadrează în prevederile Legii din 1996, întrucât de atunci s-au scurs doar 15 ani.

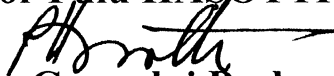
Și atunci, se naște întrebarea : pe ce bază documentară se vor întemeia cercetarea și scrierea **adevăratei** istorii a acestei Revoluții ? Pe mărturii orale (foarte prețioase, de altfel, dar insuficiente și apăsate, din start, de inerentul subiectivism al fiecărui martor, important sau colateral) ? Pe articole de ziare și reviste care abundă în presa noastră postdecembristă și dintre care multe, foarte multe sunt simple opinii personale, dacă nu de-a dreptul fantezii ? Pe cărți închinată subiectului în chestiune dintre care prea puține – la o dreaptă judecată, eliberată de orice partizanat conceptual sau politic – ar putea trece examenul valorii ?

Mai sunt și alte aspecte discutabile ce se degajă din prevederile Legii nr.556, dintre care amintim :

- **cine și după ce criterii stabilește valoarea (intrinsecă, dar și pecuniară) a mărturiilor, publicațiilor sau documentelor pe care noul institut este îndrituit să le solicite și să le achiziționeze așa cum prevede Legea la pct.1.a al art.3 ? ;**
- **cine și după ce criterii decide unde în străinătate (cum prevede Legea) se vor efectua studii și cercetări „pentru aprofundarea premiselor interne” și a conjuncturii internaționale în care a avut loc Revoluția română” (pct.2.a al art.3) ? ;**
- **de ce nu sunt specificate atribuțiile președintelui Institutului (așa cum se procedează în cazul directorului general și al directorului general adjunct), preferându-se a se specifica doar că „atribuțiile președintelui sunt stabilite de Colegiul Național” al Institutului ?**

Inițiator,

senator Puiu HASOTTI

**Președintele Grupului Parlamentar
Dreptate și Adevăr PNL-PD**

21.03.2005